

et Dufte, som jeg gjerne skal udtale som mit, at den ærede Minister vil stille Forslag i en saadan Skikkelse. Den ærede Minister har ikke villet stille Forslag, saalænge han kunde frygte for, at det ikke blev antaget; men han vil i hvad her er passeret og sagt finde Sikkerhed for, at det virkelig er Thingets Mening, at denne Sag skal saaledes afgjøres, at Thinget opgiver sin Fordring paa den daværende Minister, fordi det allerede for lang Tid siden har betragtet denne Sag som en Mangel, hidrørende fra en mindre Ugtpaagivenhed. Det vil nemlig erindres, at den daværende Minister i denne Henseende har givet den fuldstændigste Forklaring over, at han selv erkjendte, at han havde i det Dieblit, han gjorde denne Udgift, ikke lagt Mærke til, hvorledes Finantslovens Bydende var, og at det var ganske vist, at Udgiften ikke burde have fundet Sted, og jeg troer desuden, at vi have skriftlige Meddelelser desangaaende i Arkivet, saa der kan ikke være nogen Tvivl om, hvorledes Sagen staaer. Ved den Afgjørelse, vi komme til, komme vi, saavidt jeg kan skjønne, ikke til at afgjøre noget Princip, men kun til at afgjøre et enkelt Tilfælde, og det staaer til os for Fremtiden at behandle Sager af lignende Art, som vi synes. Rigsretten har efter min Overtydning aldeles ikke med denne Slags Sager at bestille, og skulde der engang møde saadanne Sager, maatte de anlægges imod Finantsministeren som den, der har forsømt at gjøre Indsørsel hos sin Kollega, der i denne Sag staaer overfor ham som Privatmand og ikke som Minister. Det er en feilagtig Opfattelse af Ministerens Stilling overfor Rigsdagen at troe, at man bør gaae frem paa en anden Maade; det er en administrativ Forseelse og ikke en Statsforbrydelse, og med administrative Forseelser kommer man ikke til Rigsretten. Her afgjøres aldeles intet Andet, end at der staaer 700 Rbd. hen, som skyldes af en Minister, fordi han har udgivet dem udover sin Berettigelse, og idet Thinget nu gaaer ind paa at føre Beløbet til Udgift, ligesom ogsaa til Indtægt, siger det herved: „Vi ere tilfredsstillede hermed og ønske

ikke, at Ministeren kommer til at betale derfor; men det er nok, at han har stillet en Begjæring om, at Sagen maa høre op paa denne Maade“. Saaledes forekommer det mig, at Spørgsmaalet foreligger.

Fallefen: Det forekommer mig, mine Herrer, at det høie Thing i Almindelighed ikkenyder, at der herfra gjøres disse bestemte Paalæg gjennem Finantsloven, og jeg antager, at det allermindst maatte synes derom, naar man ikke mener noget med det Paalæg, man sætter ind i Loven (Hør! Hør!). Naar der staaer i Indbringingsforslaget, at der til Indretning af Examenskommissioner bevilges 3,000 Rbd., bør Meningen kun være den, at disse Examenskommissioner virkelig skulle indrettes i det Finantsaar, hvorfor Loven gjælder. Vil man derimod ikke indrette dem, saa mener man noget Andet, end hvad der siges i Loven, og det anseer jeg for uheldigt. Det er jo ikke alene Afstemningspunkterne, der ere offentlige, men ogsaa Diskussionen, som her holdes, er det, og da der fra alle Sider, idetmindste fra de fleste, har viist sig en meget velvillig Stemning for Examenskommissioner, vil den ærede Minister i disse Ytringer kunne finde den Støtte, som han mener at maatte have i de 3,000 Rbd. Jeg troer altsaa, at den ærede Minister uden Hensyn til Afstemningens Resultat vil kunne tage Sagen i sin Haand, tilmed da det er en Sag, hvortil der foreløbig aldeles ikke bruges Penge, og at vi, naar vi ville være konsekvente, maae stemme imod de 3,000 Rbd.

Fischer: Jeg troer dog, at den sidste ærede Talers Opfattelse af hvilken Forpligtelse et paa Finantsloven bevilget Beløb paalægger vedkommende Minister, ikke er ganske stemmende med, hvad der almindeligt er antaget. Det er ganske vist, at der kan gives Tilfælde, hvor det kan paadrage en Minister Ansvar, om han ikke benytter Penge, som ere bevilgede paa Finantsloven; men der foreligger meget ofte paa Finantsloven Voteringer, hvorved Beløb ere til-